

Uvillie i store Dele af Befolkningen, til en Ændring af Embeds- og Tjenestemændenes Kaar, som jeg tror, at Befolkningen i disse vanskelige Tider vil samles om med Velvillie. Det ærede Medlem har særlig omtalt Muligheden for Transittakstens Forhøjelse. Dette Spørgsmaal har ganske sikkert mangfoldige Gange været omtalt, baade fra den ene og fra den anden Side, men isoleret at gaa til en Forhøjelse af Transittaksterne menes jo at være ugørligt. Det er de internationale Aftaler, som forhindrer, at man forhøjer Taksterne særlig for Transit. Kun ved ogsaa at forhøje de indenlandske Takster kunde man gaa til en Forhøjelse af Transittaksterne. Hvad en Forhøjelse af Jernbanetaksterne angaar, vilde den jo med det samme medføre, at alle de indenlandske Dampskibstakster ogsaa blev forhøjet. Jeg tror, man med almindelig Tilfredshed har set, at Dampskibstaksterne ikke forhøjedes for den indenlandske Godsforsendelse. Men i samme Øjeblik, Staten gik til at forhøje Jernbanetaksterne, vilde den savne enhver moralsk Begrundelse for at udtale Ønske eller fastholde Krav om, at de indenlandske Dampskibstakster ikke maatte forhøjes, saa ogsaa derigennem vilde Dyrtiden her hjemme blive forøget. Jeg kan ikke forstaa, hvorledes man kan mene, at det er det rette Middel til Dyrtidens Bekæmpelse for den ene eller den anden Samfundsklasse eller for hele Befolkningen at træffe Foranstaltninger, som nødvendigvis maa medføre i større eller mindre Grad Dyrtidens Forøgelse. Det, der skal til for at skaffe Tjenestemændene de Kaar, som de har Krav paa, forekommer det mig, at Staten maa indvinde ved Forhøjelse af sine Indtægter, hvis det er nødvendigt, saaledes at det er de store Indtægter, som kommer til at give til Staten det, den har Brug for i denne ekstraordinære Tid, særlig de ekstraordinære Indtægter, som er fremkaldte af selve Krigen.

Nogle enkelte Detailler, som det ærede Medlem dvælede ved vedrørende Transittaksterne, er jeg selvfølgelig ganske ude af Stand til at omtale. Men jeg er dog vis paa, at det ærede Medlem vil erkende, at den Transit, der navnlig for Tiden foregaar, er kun en lille Brøkdæl i Forhold til den indenlandske Besørgelse af Gods eller Besørgelsen af danske Varer til Eksport.

Det ærede 2det Medlem for 3die Kred (Ole Hansen) udbad sig, naar Dyrtidslovens Revision skal finde Sted, at faa Oplysninger navnlig om de Beløb, der var ydede til arbejdsløse, og jeg skal bestræbe mig for i saa høj Grad som muligt at imødekomme det

ærede Medlems Ønsker i saa Henseende. Vi vil vel til den Tid ogsaa paa et bedre Grundlag kunne drøfte de Forhold, som det ærede Medlem her berørte, men jeg synes dog, der vil være Grund til at sige et Par Ord om dem allerede nu.

Det ærede Medlem henviste til nogle Udtalelser, som Arbejdsanvisningsdirektøren, den ærede Folketingsmand for Verninge-Kredsen (Jensen-Sønderup) havde fremsat ned i Folketinget, og som angik en Undersøgelse af Arbejdsmandenes Arbejdskaar her i Danmark, navnlig her i København. Undersøgelsen foregik i Anledning af det ærede Medlems Arbejde som Leder af et Udvalg, hvis Formaal det er at skaffe Arbejdskraft til Landbrugets Arbejde. Det Antal Arbejdere, som der her var Tale om, var, saa vidt jeg erindrer, 5—600; naar man hører Tallet, vil man jo altid bedre kunne se, hvilken Betydning Spørgsmaalet har, end naar man blot taler om, at det er et overmaade stort Antal Arbejdere. Det var, efter hvad den ærede Arbejdsanvisningsdirektør oplyste, væsentlig Havnearbejdere, hvis Forhold var saadant, at de nogle Dage af Ugen havde Arbejde og andre Dage var arbejdsløse, og de vilde nødig tage bort fra Byen, fordi de frygtede, at det Arbejde, de havde deres regelmæssige Fortjeneste ved, naar de var borte en Tid, vilde gaa fra dem. Det ærede Medlem sagde nu, at han troede ikke, det var den Omstændighed, at Lønnen var for ringe paa Landet, der var Grunden, men at Grunden maatte være en helt anden. Han vilde ikke nævne den, men han brugte den Vending, at der maatte være noget galt ved Maskineriet. Hvis det ærede Medlem sigter til, at det skulde være vor Arbejdsløshedslovgivning, hvis Maskineri der var noget galt med, tror jeg ikke, det Forhold, han her pegede paa, behøver at pege i den Retning. Derimod tror jeg meget vel, man kan erkende, at der er noget galt ved Maskineriet, men det er i det hele ved Produktionsforholdene i Samfundet — og det lader sig ikke rette omkring den første December i Aar —, og navnlig er der noget galt ved Maskineriet, saaledes som Forholdene har udviklet sig under Krigen. Det ærede Medlem vil af Arbejdsanvisningsdirektørens Udtalelser have set, at disse Havnearbejdere arbejder ved bestemte Skibe, naar de kommer ind i Havnen, og andre Dage gaar de arbejdsløse, og han slutter deraf, at der er for mange Havnearbejdere. Jeg ved nu aldeles ikke, om den Slutning er rigtig. Forholdet er dette, at Skibene kommer ind til meget uregelmæssige Tider. De samler sig undertiden pludselig, saaledes at en stor Arbejds-